

VI.

EL MILLOR ESTÀ PER VENIR

TEMPS PER DESCOBRIR I REFLEXIONAR

La vida terrena és bellíssima, però “incompleta”; com certes obres d’art que, precisament per estar inacabades, tenen un encant únic. Perquè la vida en aquest món és “iniciació”, “no compliment”; no acaba amb la mort; continua essent vida amb valors i possibilitats. És un espai i un temps massa petit per custodiar intacta i portar a compliment la part més valuosa de

la nostra existència. És un temps que Déu ens regala; un temps d'un valor inestimable per elevar el nostre cor agraït a Déu.

Quan Jesús li diu a Nicodem que “*per veure el regne de Déu és necessari renéixer de dalt*”, no es tracta de repetir la nostra vinguda al món esperant una nova vida; una possibilitat d'una vida millor. D'aquesta manera restaria sense sentit el que hem viscut; com un experiment fallit. Ser vells no és un obstacle per al “naixement de dalt”. Ser vells és per a nosaltres una oportunitat per esperar i acollir amb confiança el Regne de Déu al qual estem destinats.¹ La fe ens permet albirar, percebre aquest Regne. Ens fa capaços de veure realment els molts senyals de l'aproximació de la nostra esperança al seu acompliment, a través de tot el que en la nostra vida porta el signe que estem destinats a l'eternitat de Déu. El millor està per venir. Miguel de Unamuno ho va expressar així en un dels seus més bells poemes:

*“Ábreme, Padre eterno, tu pecho,
misterioso hogar;
dormiré allí, pues vengo deshecho
del duro bregar”.*

El temps no s'atura. La vida terrena s'acaba. Però la història personal no acaba encara. Ens queda portar-la a la seva plenitud. El creient camina cap al seu destí sabent que Déu l'espera. Per això espera en pau, en alegria, en confiança, i fins amb desig, la trobada amb el Senyor. Tots podem dir amb tota certesa: *el millor està per venir*. La vellesa és el temps especial per a la

1. Trobada de Jesús amb Nicodem (Jo 3).

tendresa de Déu que crea un camí nou per a cada ésser humà i l'acompanya en la seva peregrinació amorosament.

Quan el món està malalt d'esperança, l'escepticisme apareix en múltiples expressions. Hi ha qui diu que tot s'acaba amb la mort. Els cristians creiem en la Resurrecció, en som testimonis; de la vida després de la vida. Hi ha una eternitat feliç després del temps i de la mort. Confiem que el millor està per venir.

Aquesta etapa ens obliga a entrar fins al més profund del nostre ser. És el moment de purificar la nostra fe i descobrir el veritable rostre de Déu. Per al cristià, la vellesa es converteix en temps de gràcia i salvació. Som missatgers del futur! Som missatgers de la tendresa! Som missatgers de la Vida! L'essencial de la vida, el que més apreciem se'ns esclareix en apropar-nos a la fi. La vida ha estat com una gestació que ara es troba en el moment de donar a llum.

Hem de ser llum per als altres. Tota la nostra vida és com una llavor enterrada que està brotant per donar flor i fruit. Quina herència els deixarem?²

En el diàleg de Jesús amb Pere,³ que està al final de l'Evangeli de Joan, trobem també algunes referències a l'ancianitat. Aquest diàleg ens aporta un gran ensenyament, i és que en cada

2. Papa Francesc: *Catequesis sobre la vejez 18: Los dolores de parto de la creación. La historia de la criatura como misterio de gestación*. Audiència General, Aula Pau VI, dimecres, 24 d'agost de 2022.

3. Papa Francesc: *Catequesis sobre la vejez 15: Pedro y Juan*. Audiència General, plaça de Sant Pere, dimecres, 22 de juny de 2022.

etapa de la vida hem de conèixer i aprendre a ser coherents, tot comptant amb les nostres fragilitats, amb les nostres limitacions. Per això necessitem una espiritualitat que ens ajudi a mantenir-nos fidels al seguiment de Crist fins al final, sabent agrair al Senyor totes les benediccions que rebem de la seva infinita bondat.

La nostra vida fins aquí no ha estat un viure en va. Déu l'accepta. Per molt sol que un estigui i per molt insignificant que es consideri, la seva vida ha marcat una petjada del seu pas pel món. En Déu la nostra vida té un valor infinit. Això és el millor que ens espera.

TEMPS PER ESCOLTAR I COMPARTIR

El fet essencial de la vida, el que més apreciem se'ns revela quan arriben al final dels nostres dies. La vida és com una gestació que s'inicià en néixer i que es troba a punt de sortir a la llum. És com una llavor soterrada que està brotant per donar la seva flor i el seu fruit. Tot el món sap i entén el llenguatge de l'amor, de la tendresa, de la compassió. Aquests són els fruits que nosaltres podem oferir.

És un error omplir la vida de dubtes i preocupacions, de pors, d'activitats vanitoses... És un error viure de manera frívola i superficial... És una equivocació tancar-se en un mateix; aïllar-se; deixar-se caure en el pessimisme.

Ara és temps de donar resposta a aquestes preguntes que brollen del nostre interior: Per a què he viscut? Quin sentit he donat a la meua vida? Com he caminat davant de Déu?

Hem de pensar que Déu ens acompanya sostenint la nostra dignitat i esperança.

TEMPS PER AL COMPROMÍS

Necessitem els altres. Necessitem ser estimats i estimar els altres. Hi ha molta gent que necessita ser escoltada, ser atesa; que els qui l'envolten li tinguin aquests petits detalls tan necessaris per tothom: una salutació, un somriure, una carícia, una encaixada de mans..., en definitiva, afecte i tendresa, que curen i ajuden a viure millor la nostra vida i la dels altres. Quina herència els en deixarem?

TEMPS PER PREGAR

A l'encontre de la teua abraçada

M'acostaré a la teua morada
amb les meves fams i la meua pobresa;
trucaré a la teua porta, fins que em sentis,
amb les estelles de la meua ànima;
entraré en el teu silenci de puntetes,
i amb ànsia, només perquè s'obri;
seguiré la brisa i l'aire
que delaten la teua presència;
aixecaré els meus ulls, una vegada més,

a la recerca dels teus
que sempre m'estan mirant;
i així em quedaré serè i vigilant
a l'escolta de la teva Paraula,
a l'encontre de la teva abraçada.
Ells em donaran la llum que necessito,
calmaran la meva set de tota cosa humana
i em diran el meu nom vertader.

Al encuentro de tu abrazo⁴

Me acercaré a tu morada
con mis hambres y mi pobreza;
tocaré tu puerta, hasta que me oigas,
con las esquirlas de mi alma;
entraré en tu silencio de puntillas.
y con ansia, nada más que se abra;
seguiré la brisa y el aire
que delatan tu presencia;
levantaré mis ojos, una vez más,
en busca de los tuyos
que siempre me están mirando;
y así me quedaré sereno y vigilante
a la escucha de tu Palabra,
al encuentro de tu abrazo.
Ellos me darán la luz que necesito,
calmarán mi sed de todo lo humano
y me dirán mi nombre verdadero.

4. Florentino Ulibarri: *Al viento del espíritu. Plegarias para nuestro tiempo*. Ed.: Verbo Divino, 2004.